

I Anledning af en „Indsigelse“.

I dette Blads Nr. 2 findes en — heldigvis — meget kort Indsigelse mod Jonas Lies nye Bog „Lindelin“, og der udtales et Ønske om, at Danmarks Kvinder vil nedlægge en offentlig Protest mod Stykket og specielt mod dets Opførelse. Hvor forskellige dog Meningerne kunne være! Jeg vilde anse det for et Held, om vor sceniske Kunst stod saa højt, at vi kunde opføre dette Stykke med en Kunstnerinde, der fuldt ud kunde fylde i Rollen „Lindelin“, og hvis jeg var Kunstnerinde, vilde jeg sætte det som et Maal for min Kunstnerærgerrighed at kunne spille Hovedrollen i dette Stykke.

Men tilbage til „Indsigelsen“. Jeg fandt det heldigt, at den var kort, for jeg tror, at C. B. næppe vilde formaa at paavise eller begrunde, at „Bogen er en Skamplet paa Kvinden“, eller at „det store Flertal af Kvinder maa finde sig forhaanede ved denne Skildring.“ Saa maatte jo i ethvert Fald „det store Flertal“ være „Lindeliner“, og det mener C. B. jo absolut ikke; tværtimod, der udtales jo i „Indsigelsen“, at „Lindelin“ hører til de „sjældne Undtagelser“ og nærmest maa henføres „til Kokotternes Kategori“ og saa drager C. B. deraf den meget mærkelige Slutning, at Bogen er usædelig. Rent bortset fra, at man ikke saa sjælden endda træffer „Lindeliner“ i det saakaldte „pæne“ Selskab (hvad mener C. B. om Koketterne?), er det en noget dristig Slutning at udtale, at den Bog, der fremstiller en „Kokotte“, er usædelig. At skildre en af de Kvindetyper, der lever og færdes, ja endog *breder* sig i vort Samfund, at skildre denne Kvinde som Mandens onde Skæbne, som den, de sanseberusede ofre deres Selvagtelse, deres Held og Lykke, men ogsaa som den, de — vaagnede op af deres Sanserus — rædtes for, er saa langt fra usædeligt, at det snarere maa kaldes det modsatte; og maa man ikke beundre *Manden*, der vover at vise os, hvad det er for en Kategori af Skabninger, Mænd af alle Stænder og alle Aldre lader sig bedaare og besnære af. Skal Bogen være „en Skamplet“ paa nogen, da maa det være Mændene, der maa skamme sig, Mændene, der ikke kunne modstaa dette Menneskedyr af en Kvinde. Jeg foretrækker nu imidlertid ikke at kalde Bogen „Skamplet“ paa nogen, men en kunstnerisk fint gennemført Skildring af den Kvindetype, som — det vilde jo være Vanvid at nægte det — vi har i vor Midte og end ikke som en *sjælden* Undtagelse. Naar f. Eks. Statistikken viser os, at det bliver mere og